

силния вѣтъръ бѣха изпълнени съ снѣгъ и замръзнали. Измокренитѣ войници вкоченясваха. 116 войника отъ дружината вече не бѣха въ състояние да се движатъ, а камо ли да атакуватъ. Силната снѣжна виелица затрупваше тази шепа хора и никаква връзка не бѣ възможна. Настѣпваше онзи страшенъ часъ за храбритѣ Сливенци, когато смъртенъ сънъ овладява вледеняващитѣ се тѣла. Вечерята на войниците се дадоха дървени вжглища, за да се сгрѣятъ и поизсушатъ, а замръзналитѣ се отнасяха въ близкитѣ колиби, гдето имъ се даваше помощъ.

1-а дружина съ придаденитѣ къмъ нея части трѣбваше да обхване дѣсния флангъ на противника на височинитѣ при с. Доганъ. Мѣстността предъ позицията бѣ покрита съ едра гора, а самата позиция на врага представяваше вгнната джга къмъ с. Доганъ. Въ тази джга се образува една равнина, която се обстрелваше отъ противника съ кръстосанъ фланговъ огънь, поради което преминаването ѝ бѣ почти невъзможно. Височината при с. Доганъ бѣ укрепена отъ сърбитѣ съ два реда блиндирани окопи, добре прикрити изъ гората, и обстрелването имъ отъ нашата артилерия бѣ безрезултатно.

Подполковникъ Русевъ назначи въ първа линия 6-а, 4-а, 2-а 3-а роти, $1\frac{1}{2}$ отъ 24-и полкъ и една картечница, а въ втора — 1-а рота. 3-а рота съ $1\frac{1}{2}$ роти отъ 24-и полкъ и една картечница насочи на самата височина при Доганъ, за да обхванатъ дѣсния флангъ на врага; 2-а рота следваше вдѣсно и въ отстъпъ на 3-а рота, 4-а рота вдѣсно и въ отстъпъ на 2 а, а вдѣсно отъ 4-а рота настѣпи 6-а рота. Въ 10 часа въ горния боенъ строй дружината настѣпи и следъ упоритъ бой зае височината източно отъ Доганъ, като стигна на около 200 крачки отъ окопитѣ на главната позиция на противника. Дѣсниятъ флангъ на врага, окопанъ добре и поддържанъ съ огънь отъ поставенитѣ въ отстъпъ неприятелски части, не можа да бжде обхванатъ. 4-а и 6-а роти, които настѣпваха вдѣсно, по причина на силния фронталенъ и фланговъ огънь отъ джгообразната позиция на врага можаха да напреднатъ на около 500 крачки. Тукъ падна тежко раненъ храбриятъ командиръ на 4-а рота капитанъ Сяровъ, който впоследствие почина отъ рани.

3-а рота се окопа на 200 крачки отъ противника. По причина на голѣмия студъ, измокренитѣ дрехи и голѣмата умора отъ водения бой войниците почнаха да падатъ единъ следъ другъ въ несвѣсть. Замръзналитѣ войници биваха отнасяни въ къщичкитѣ въ гората. До сутринята на позицията останаха само 20—30 войника. Сутринята ротата бѣ смѣнена отъ дружинната поддръжка — 1-а рота — и се оттегли назадъ на почивка.

2 а рота, дѣсниятъ флангъ на която бѣ изложенъ на фланговъ огънь, бѣ стигнала на около 200 крачки отъ врага (на сѣщото мѣсто, на което бѣ стигнала на 2 ноемврий). Ротата зае позиция, като охраняваше не само крайнината на гората, но и пѣтя за Феризовичъ. Настѣпи мрачна мразовита нощъ. Войниците почнаха да замръзватъ и да падатъ въ несвѣсть. До сутринята на позицията останаха около десетина войника начело съ командира на ротата капитанъ Планински и поручикъ Стояновъ.